

аката носилаца нормативних овлашћења, коренито се променила ширењем улоге устава као основног закона земље и увођењем непосредне контроле уставности појединачних аката (и радњи) судске власти. Учинак уставних решења и на њима утемељене уставносудске праксе која је уследила у вези са заштитом људских права и слобода, јасно је определио нову позицију уставног судства и у односу на судску власт. Наравно, да је заштита људских права била и остала примарна функција судске власти, као независне и самосталне, али се та власт у савременим европским земљама не може вршити без непосредне примене и тумачења устава (и конвенцијског права), у чему је улога уставних судова незаобилазна – они су ти који су овлашћени да чувајући и читајући устав коначно кажу „шта устав говори“ и „шта устав јесте“.

Устав је врховна норма правног система која обавезује све судије и трибунале који су дужни да тумаче и примењују законе и уредбе у складу са уставном препоруком и начелима, сходно тумачењу које они добијају у одлукама Уставног трибунала у било којој врсти поступака. У недостатку нормативних решења уставни судови се о томе изјашњавају у својим одлукама или у посебним ставовима. Немачки УС учинио је то још 1951. године, заузимајући становиште да су и образложења његових одлука обавезна. И УС Србије, у ситуацији тзв. пинг-понг одлука, у диспозитиву нове одлуке изричито, налаже ВКС да „поново одлучи, у складу са оценама Уставног суда изнетим у Одлуци“. Иначе у својој ранијој пракси Суд није говорио о правној „обавезности“ својих ставова (оцена), већ је спорадично у образложењима одлука наводио да је „разумно очекивати од надлежног суда да успостави правно стање које одговара правном схватању УС“.

Професор доктор Владимир Оганесјан.

Заменик председника Уставног суда Републике Јерменије.

ПРОБЛЕМ ПРАВНЕ СНАГЕ АКТА МЕЂУНАРОДНОГ ПРАВА ПРИМЕЊИВАНИХ У УСТАВНОМ ПРАВОСУЂУ.

Суштина савремене концепције механизма међусобног односа и узајамног деловања међународног права и националног права, *inter alia*, условљена је оним националним уставноправним постулатима, који за дату државу предодређују правне последице њених међународних уговора. Природно, ова чињеница има утицаја не само на спољашњу политичку активност државе као међународног актера већ и на извршење свакодневних функционалних практичних обавеза њених унутардржавних органа. Интернационализација правне регулативе унутардржавног живота није могла остати без одраза и на таквој апсолутно сувереној делатности државе, каква је њена правосудна делатност, поред осталог